

MISIONSKI BIBLIJSKI REDCI

Drugo tromjesečje 2025.

Štiva za ovo tromjesečje, namijenjena čitanju
na subotnjim bogoslužjima u mjesnim crkvama
i u malim skupinama, uzeta su iz knjige
Ellen G. White, *Djela apostolska*,
Znaci vremena, Zagreb 2011.

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjura Deželića 77, 10000 Zagreb

www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Umnoženo u uredu nakladnika, 2025.
Za internu uporabu

5. travnja 2025.

Pavao je hrabrio mornare

“Kada to reče, uze kruh te pred svima zahvali Bogu, razlomi ga i poče jesti.” (Djela 27,35)

Četrnaeste noći plovidbe po mračnim, visokim valovima, mornari “oko ponoći”, po zvuku udaranja valova o obalu, “nazreše da im se primiće neka zemlja. Baciše olovnicu i nadoše dvadeset hvati dubine. Malo dalje ponovo je baciše i nadoše petnaest hvati. Bojeći se”, piše Luka, “da ne udarimo u grebene, spustiše s krme četiri sidra; tako su puni čežnje čekali dolazak dana.”

U zoru se maglovito mogla nazrijeti obala, ali na njoj nije bilo poznatih oznaka. Budući da izgledi nisu bili nikakvi, poganski su mornari, izgubivši svaku odvažnost, “gledali pobjeći s lađe” pod izlikom da “kane s pramca spustiti sidra” i već su spustili čamac. Kad je Pavao prozreo njihovu pokvarenu nakanu, rekao je stotniku i vojnicima: “Ako ovi ne ostanu u lađi, vi se ne možete spasiti!” Vojnici su odmah presjekli “užeta na čamcu i pustiše ga da padne”.

Najkritičniji čas još uvijek je bio pred njima. Ponovo je apostol uputio riječi ohrabrenja i zamolio sve, mornare i putnike, da nešto pojedju govoreći: “Danas je četrnaesti dan koji provodite u iščekivanju bez jela, a da ništa niste uzeli. Zato vas molim da jedete, jer je to za vaše zdravlje bitno. Ni jednom od vas neće propasti ni vlas s glave.”

“Kada to reče, uze kruh te pred svima zahvali Bogu, razlomi ga i poče jesti.” Tada se i izmoreno i obeshrabreno društvo od dvije stotine i sedamdeset pet duša, koje bi bez Pavla palo u očaj, pridružilo apostolu i počelo jesti. “Kada se nasitiše, počеше olakšavati lađu bacajući pšenicu u more.”

Sad se potpuno razdanilo, ali nisu ni po čemu mogli odrediti gdje se nalaze. Međutim, “opaziše neki zaljev s ravnom obalom te odlučiše, ako bi mogli, tamo otjerati lađu. Odvezaše sidra i spustiše ih u more, popustiše konope na kormilima i digoše prednje jedro prema vjetru, te usmjeriše prema obali. Ali udariše u greben, komu je s obje strane more, te nasukaše lađu. Prednji dio nasjednu i ostade nepomičan, dok se zadnji dio lomio od žestine valova.” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 278,279)

12. travnja 2025.

Ljubazno barbarsko pleme na Malti

***“Pošto su dulje čekali te vidjeli da mu se nije dogodilo nikakvo zlo, promijeniše mišljenje i rekoše da je bog.”
(Djela 21,20)***

Pavlu i drugim zatvorenicima sada je zaprijetila mnogo strašnija sudbina od brodoloma. Vojnici su shvatili da će, dok se budu nastojali dočepati kopna, biti nemoguće voditi računa o sužnjima. Svatko će morati učiniti sve što može da spasi sebe. Ali ako koji sužanj bude nedostajao, izgubit će život oni koji su za njega bili odgovorni. Stoga su ih vojnici namjeravali sve poubijati. Rimski zakon je odobravao ovaj okrutan običaj i oni bi ga odmah proveli da nije bilo onoga kome su svi zajedno toliko dugovali. Stotnik Julije je znao da je Pavao bio sredstvo spašavanja svih na lađi pa mu se, uvjeren da je s njim Gospodin, bojao nautiti. Stoga “naredi da najprije poskaču u more oni koji znaju plivati te da iziđu na kopno, a ostali (da iziđu) jedni na daskama, a drugi na ostacima lađe. Tako svi živi iziđoše na kopno.” Kad je izvršena prozivka, nitko nije nedostajao.

Brodolomce je ljubazno primilo barbarsko pleme na Malti. “Sve nas primiše”, piše Luka, “k velikoj vatri koju bijahu naložili zbog kiše što je padala i zbog zime.” Pavao je bio među onima koji su aktivno pomagali. Kad je nakupio “naramak suhih grana” i bacio ih na vatru, “iziđe zmija natjerana od vrućine te mu se uhvati za ruku”. Promatrači sa strane užasnuli su se i vidjevši prema lancu da je Pavao zatvorenik, govorili su jedan drugomu: “Ovaj je čovjek sigurno ubojica: umakao je moru i Pravda mu ne dopušta da živi.” Ali Pavao je zmijski otresao u vatru i ništa mu nije bilo. Poznavajući njezinu otrovnost, ljudi su očekivali da će svakog trenutka pasti u velikim bolovima. “Pošto su dulje čekali te vidjeli da mu se nije dogodilo nikakvo zlo, promijeniše mišljenje i rekoše da je bog.”

Tijekom tri mjeseca, koliko je društvo brodolomaca provelo na Malti, Pavao i njegovi suradnici iskoristili su mnoge prilike da objave Evanđelje. Bog je na značajan način radio preko njih. Zahvaljujući Pavlu, domoroci su s cijelim društvom brodolomaca postupali ljubazno; pobrinuli su se za njihove potrebe i, kad su napuštali Maltu, darežljivo ih opskrblili svim potrebnim za put. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 279,280)

19. travnja 2025.

Učenici sjedokosog starca

“I tako dodosmo u Rim.” (Djela 28,14)

Kad je počela sezona plovidbe, stotnik je sa svojim sužnjima nastavio put u Rim. Aleksandrijska lađa, sa znakom Dioskura, prezimila je na Malti na putu prema zapadu; na nju su se ukrkali putnici. Premda su ih ponešto omeli suprotni vjetrovi, plovidba je sretno završila i lađa se usidrila u lijepoj luci Puteoli na talijanskoj obali.

U tom je mjestu bilo nekoliko kršćana koji su molili apostola da s njima ostane sedam dana, što je stotnik ljubazno odobrio. Otkad su primili poslanicu koju je Pavao uputio Rimljanima, kršćani u Italiji željno su očekivali apostolov posjet. Nisu mislili da će ga vidjeti kao zatvorenika, ali im je bio još draži zbog patnji kojima je bio izložen. Budući da je Puteoli od Rima udaljen oko 220 kilometara, a luka je bila u stalnoj vezi s metropolom, rimski su kršćani bili obaviješteni o Pavlovom dolasku pa su mu neki izišli u susret.

Osmog dana nakon pristajanja stotnik i njegovi sužnji krenuli su prema Rimu, s tim što je Julije apostolu izlazio ususret u svemu što je bilo u njegovoj moći, ali nije mogao promijeniti njegov položaj kao sužnja niti ga osloboditi veriga koje su ga vezivale uz njegovog stražara. Pavao je teška srca krenuo u dugoočekivani posjet svjetskoj prijestolnici. Kako su drukčije bile okolnosti od onih koje je očekivao! Kako će ovdje, okovan i žigosan, naviještati Evanđelje? Činilo se da su njegove nade da u Rimu zadobije mnoge duše za istinu osuđene na razočaranje.

Konačno su putnici stigli do Apijeva trga, oko šezdeset pet kilometara udaljenog od Rima. Dok su prolazili između mnoštva koje se kretalo širokom cestom, sjedokosom starcu, okovanom sa skupinom okorjelih zločinaca, upućivani su mnogi prezrivi pogledi i mnoge grube, podrugljive šale.

Odjednom se začuje usklik radosti i jedan čovjek iskače iz rijeke prolaznika i pada oko vrata zatvoreniku grleći ga sa suzama i radošću, kao što bi sin pozdravio dugo odsutnog oca. Ovaj se prizor ponavlja uvijek iznova kad oči, izoštrene očekivanjem, u okovanom sužnju prepoznaju onoga koji im je u Korintu, u Filipima, u Efezu uputio riječi života. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 281,282)

26. travnja 2025.

Odraz Kristova lika na Pavlu

“Kad ih Pavao vidje, zahvali Bogu i ohrabri se.” (Djela 28,15)

Budući da se dragi učenici željno okupljaju oko svojeg oca po Evangelju, cijela se povorka zaustavlja. Vojnici su nestrpljivi zbog zastoja, ali nemaju srca prekinuti ovaj radosni sastanak jer su i oni naučili poštovati i cijeniti svojeg sužnja. Na umornom, bolom obilježenom licu učenici vide odraz Kristova lika. Oni uvjeravaju Pavla da ga nisu zaboravili niti prestali voljeti; da mu duguju za radosnu nadu koja osvježava njihov život i daje im Božji mir. Kad bi im bilo dopušteno, oni bi ga u žaru ljubavi ponijeli cijelim putem do grada.

Malo njih shvaća značenje Lukinih riječi kad izvješćuje kako Pavao, kad je vidio svoju braću, “zahvali Bogu i ohrabri se”. Usred plaća i sućutnog društva vjernika koji se nisu postidjeli njegovih okova, apostol je glasno hvalio Boga. Nestalo je oblaka tuge koji je počivao na njegovom duhu. Njegov je kršćanski život bio niz kušnji, patnji i razočaranja, ali u tom je času osjećao da mu je obilno plaćeno. Čvršćim korakom i radosnim srcem nastavio je put. Neće se tužiti na prošlost niti se bojati budućnosti. Znao je da ga očekuju lanci i patnje, ali je isto tako znao da ima pravo oslobađati duše od beskrajno strašnijeg ropstva pa se radovao što može stradati za Krista.

U Rimu je stotnik Julije predao svoje sužnje zapovjedniku carske straže. Dobar izvještaj koji je dao o Pavlu, zajedno s Festovim pismom, učinio je da zapovjednik blagonaklono gleda na apostola, pa mu je, umjesto da bude bačen u tamnicu, bilo dopušteno da stanuje u posebnom stanu. Premda je još uvijek bio stalno vezan uz jednog vojnika, slobodno je mogao primati prijatelje i raditi za napredak Kristova djela.

Mnogi Židovi koji su prije nekoliko godina bili istjerani iz Rima dobili su dopuštenje da se vrate tako da ih se ovdje našao velik broj. Njima je, prije svih, Pavao odlučio iznijeti činjenice o sebi i svojem radu prije nego što njegovi neprijatelji ugrabe priliku da ih okrenu protiv njega. Zato je tri dana nakon svojeg dolaska u Rim sazvao židovske prvake i na jednostavan, izravan način objasnio zašto je u Rim došao kao zatvorenik. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 282,283)

3. svibnja 2025.

Svjedočenje o Božjem kraljevstvu

“On im je izlagao i svjedočio o kraljevstvu Božjem i nastojao ... da ih uvjeri o Isusu, polazeći od Mojsijeva zakona i prorokâ.” (Djela 28,23)

“Braćo,” rekao je, “mene su, iako nisam ništa učinio ni protiv naroda ni protiv otačkih običaja, ipak u Jeruzalemu stavili u lance i predali Rimljanima u ruke. Ovi su me, nakon sudske istrage, htjeli pustiti, jer nije bilo na meni nikakve krivnje koja bi zasluživala smrt. Ali jer se Židovi tome suprotstaviše, bio sam prisiljen da prizovem na cara — ne kao da bih imao nešto za što bih tužio svoj narod. Eto, zato sam vas zamolio da vas vidim i da vam progovorim, jer radi nade Izraelove nosim ove lance.” ...

Njegovi su slušatelji ustvrdili da nisu primili nikakve optužbe protiv njega ni javnim ni privatnim pismom, i da ga nitko od Židova koji su došli u Rim nije optužio ni za kakav zločin. I oni su izrazili veliku želju da sami čuju razloge njegove vjere u Krista “jer nam je”, rekli su, “za ovu sljedbu jedino poznato da joj se svuda protive”.

Budući da su sami izrazili ovu želju, Pavao je tražio da odrede dan kad bi im mogao iznijeti istine Evanđelja. U određeno vrijeme mnogi su došli, a “on im je izlagao i svjedočio o kraljevstvu Božjem i nastojao — od ranog jutra do kasne večeri — da ih uvjeri o Isusu, polazeći od Mojsijeva zakona i prorokâ.” Ispričao im je vlastito iskustvo i jednostavno, iskreno i sa silom iznio dokaze iz starozavjetnih Pisama.

Apostol je pokazao da se vjera ne sastoji od obreda i ceremonija, vjerovanja i teorija. Kad bi bilo tako, tjelesni bi je čovjek razumio istraživanjem, kao što razumije svjetovne stvari. Pavao je učio da je vjera praktična, spasonosna snaga, načelo od Boga, osobno doživljavanje Božje obnoviteljske sile u duši.

Pokazao je kako je Mojsije Izraelu ukazao na Krista kao Proroka kojeg trebaju slušati; kako su svi proroci svjedočili o Njemu kao Božjem velikom lijeku za grijeh, Nevinome koji je trebao ponijeti grijehe krivaca. Nije smatrao pogrešnim njihovo poštivanje obreda i ceremonija, ali im je pokazao da su, dok su obrednu službu održavali s najvećom točnošću, odbacili Onoga koji je bio izvor toga cjelokupnog sustava. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 283,284)

10. svibnja 2025.

Jedni su povjerovali

“Jedni povjerovaše njegovim riječima, a drugi ostadoše nevjerni.” (Djela 28,24)

Pavao je izjavio kako u svojem neobraćenom stanju nije poznavao Krista zahvaljujući osobnom poznanstvu, već samo prema predodžbama koje je zajedno s drugima gajio o karakteru i djelu Mesije koji je trebao doći. Odbacio je Isusa iz Nazareta kao varalicu jer On nije ispunjavao ove predodžbe. Ali sad je Pavlov pogled na Krista i Njegovu zadaću bio mnogo duhovniji i uzvišeniji, jer se obratio. Apostol je tvrdio da im ne predstavlja Krista po tijelu. Herod je Krista vidio kao čovjeka; Ana Ga je vidio; Pilat, svećenici i knezovi su Ga vidjeli; rimski vojnici su Ga vidjeli. No nisu Ga vidjeli kao proslavljenog Otkupitelja. Prihvatiti Krista vjerom, imati o Njemu duhovnu spoznaju bilo je mnogo poželjnije od osobnog poznanstva s Njim kad je bio na Zemlji. Zajednica s Kristom koju je Pavao sada uživao bila je prisnija i trajnija od svake zemaljske i ljudske zajednice.

Dok je Pavao govorio ono što je znao i svjedočio o onome što je vidio o Isusu iz Nazareta kao nadi Izraela, oni koji su iskreno tražili istinu bili su osvjedočeni. Na neke su umove njegove riječi ostavile dojam koji se nikad neće izbrisati. No drugi su tvrdoglavo odbili jasna svjedočanstva Pisma, čak i kad su im bila iznesena po onome koji je bio posebno prosvijetljen Svetim Duhom. Nisu mogli opovrgnuti njegove dokaze, ali su odbili zaključke.

Prošlo je mnogo mjeseci nakon Pavlova dolaska u Rim prije nego što su se pojavili Židovi iz Jeruzalema da osobno iznesu optužbe protiv zatvorenika. Stalno su bili osujećivani u svojim planovima; a sada, kad je Pavlu trebalo biti suđeno pred najvišim sudom Rimskog Carstva, nisu željeli doživjeti još jedan poraz. Lizija, Feliks, Fest i Agripa, svi su izrazili uvjerenje da je Pavao nevin. Njegovi su se neprijatelji mogli nadati uspjehu samo ako spletkarenjem uspiju zadobiti carevu naklonost. Odgađanje im je odgovaralo jer bi im dalo vremena da usavrše i izvedu svoje planove, pa su čekali neko vrijeme prije nego što će iznijeti optužbe protiv apostola. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 284)

17. svibnja 2025.

Iznajmljeni stan u Rimu

“... I gdje je sasvim slobodno i bez zapreka propovijedao o kraljevstvu Božjem i izlagao nauku o Gospodinu Isusu Kristu” (Djela 2522)

U Božjoj providnosti ovo odgađanje [sudenja] dovelo je do daljnjeg napredovanja Evanđelja. Zahvaljujući naklonosti onih koji su bili odgovorni za Pavla, njemu je bilo dopušteno da stanuje u prostranom stanu gdje se slobodno mogao sastajati sa svojim prijateljima i svakodnevno iznositi istinu onima koji su navraćali da ga čuju. Tako je radio pune dvije godine i “sasvim slobodno i bez zapreka propovijedao o kraljevstvu Božjem i izlagao nauku o Gospodinu Isusu Kristu”.

Tijekom tog vremena nije zaboravio na crkve koje je osnovao u mnogim zemljama. Svjestan opasnosti koje su prijetile obraćenicima na novu vjeru, apostol je nastojao da, koliko god je bilo moguće, zadovolji njihove potrebe pismima s upozorenjima i praktičnim uputama. Iz Rima je slao posvećene radnike da rade ne samo za ove crkve, već i u područjima koja sâm nije posjetio. Ovi su radnici kao mudri pastiri jačali djelo koje je Pavao otpočeo; a apostol, kojega su oni stalno obavještavali o stanju i opasnosti u crkvama, mogao je sve njih mudro nadgledati.

I tako, dok je naizgled bio onemogućen u aktivnom radu, Pavao je vršio širi i trajniji utjecaj nego da je slobodno putovao po crkvama kao u prijašnjim godinama. Njegova su ga braća još više voljela sada kad je bio sužanj za Gospodina, i njegove riječi, što ih je pisao u okovima radi Krista, izazivale su veću pozornost i poštovanje nego kad je bio osobno s njima. Tek kad im je Pavao bio uzet, vjernici su shvatili kolike je teške terete nosio radi njih. Dotad su uglavnom izbjegavali odgovornosti i nošenje tereta jer im je nedostajala njegova mudrost, taktičnost i neslomljiva energija; ali sada su, neiskusni, ostavljeni da uče lekcije koje su prije izbjegavali, cijenili njegova upozorenja, savjete i upute onako kako nisu cijenili ni njegov osobni rad. A kad su saznali za njegovu odvažnost i vjeru tijekom dugog utamničenja, bili su potaknuti na veću vjernost i revnost u Kristovom djelu. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 285,286)

24. svibnja 2025.

Dema ili Marko?

***“Jer me Dema ostavio iz ljubavi prema ovome svijetu.”
(2. Timoteju 4,10)***

Među Pavlovim pomagačima u Rimu bili su mnogi njegovi neka-dašnji pratioci i suradnici. S njim je bio Luka, “ljubljeni liječnik”, koji ga je pratio na putu u Jeruzalem i bio s njim u Cezareji tijekom dvogodišnjeg utamničenja i na opasnom putovanju u Rim. Tu je bio i Timotej da mu služi. Tihik, “ljubljeni brat, vjerni sluga i drug u Gospodinu”, stajao je hrabro uz apostola. I Dema i Marko bili su s njim. Aristarh i Epafra bili su “drug[ovi] u sužanjstvu”. (Kološanima 4,7-14)

Od onih prvih godina kad je prigrlio vjeru, Markovo se kršćansko iskustvo produbilo. Ozbiljnijim proučavanjem Kristova života i smrti stekao je jasnije viđenje Spasiteljeve zadaće, teškoća i sukoba koji su je pratili. Čitajući u ožiljcima na Kristovim rukama i nogama znakove Njegove službe za ljudski rod, i dubinu do koje je išlo Njegovo samoodricanje da bi spasio izgubljene i one koji propadaju, Marko je odlučio slijediti Učitelja na putu samopožrtvovnosti. Sada, dok je dijelio sudbinu sužnja Pavla, razumio je bolje nego ikad prije da je beskonačno veliki dobitak zadobiti Krista, a beskonačno veliki gubitak zadobiti svijet i izgubiti dušu za koju je prolivena Kristova otkupiteljska krv. Unatoč ozbiljnim kušnjama i teškoćama, Marko je ostao čvrst, mudar i voljeni apostolov pomagač.

Dema, koji je neko vrijeme bio čvrst, poslije je okrenuo leđa Kristovom djelu. Govoreći o tome, Pavao je pisao: “Jer me Dema ostavio iz ljubavi prema ovome svijetu.” (2. Timoteju 4,10) Dema je za svjetovni dobitak dao sve što je bilo uzvišeno i plemenito. Kako je to bilo kratkovidno! Imajući samo svjetovno bogatstvo ili čast, Dema je ipak bio siromašan bez obzira na to čime se mogao ponositi; dok je Marko, time što je odlučio stradati radi Krista, imao vječno blago i bio na Nebu smatran baštinikom Božjim i subaštinikom s Njegovim Sinom. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 286,287)

31. svibnja 2025.

Pismo robovlasniku Filemonu

“Zahvaljujem Bogu svome uvijek kad te se sjećam u svojim molitvama.” (Filemonu 1,4)

Među onima koji su zahvaljujući Pavlovom trudu u Rimu predali srce Bogu bio je Onezim, poganski rob koji je, nakon što je učinio zlo svojem gospodaru Filemonu, kršćanskom vjerniku u Kolosi, pobjegao u Rim. Ljubaznim srcem Pavao je nastojao olakšati siromaštvo i nemir bijednog bjegunca i zatim u njegov zamračeni um unijeti svjetlo istine. Onezim je slušao riječi života, priznao svoje grijehe i obratio se Kristovoj vjeri.

Onezim je Pavlu bio posebno drag zbog njegove pobožnosti i iskrenosti, a jednako tako i zbog njegove nježne skrbi za apostolove potrebe i gorljivosti za promicanje Radosne vijesti. Pavao je u njemu vidio karakterne crte koje bi ga mogle učiniti korisnim pomagačem u misionarskom radu pa mu je savjetovao da se bez oklijevanja vrati Filemonu, moli za oprost i planira budućnost. Pavao je obećao da će sâm platiti svotu koju je ukrao Filemonu. Budući da je namjeravao poslati Tihika s pismima u više crkava u Maloj Aziji, poslao je s njim Onezima. Bila je to ozbiljna kušnja za roba koji se sâm predaje gospodaru kojem je učinio zlo, ali on se iskreno obratio i zato nije ustuknuo pred ovom dužnošću.

Pavao je po Onezimu poslao Filemonu pismo u kojem je apostol, ubičajenom taktičnošću i ljubaznošću, zastupao slučaj pokajanog roba i izrazio želju da ubuduće ostane u njegovoj službi. Pismo je počeo iskrenim pozdravom Filemonu kao prijatelju i suradniku:

“Milost i mir od Boga, Oca našega, i Gospodina Isusa Krista! Zahvaljujem Bogu svome uvijek kad te se sjećam u svojim molitvama — čujem, naime, za tvoju ljubav i vjeru koju imaš prema Gospodinu Isusu i prema svim svetima — da ona zajednica koja potječe od tvoje vjere bude djelotvorna u iskazivanju svakog dobra koje se čini i mora činiti među vama radi Krista.” Apostol je podsjetio Filemona da za svaku dobru namjeru i karakternu crtu koju posjeduje treba zahvaliti Kristovoj milosti; samo to ga razlikuje od pokvarenih ljudi i grešnika. Ista je milost mogla propalog zločinca učiniti Božjim djetetom i korisnim radnikom u navješćivanju Radosne vijesti. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 286,287)

7. lipnja 2025.

"Da ćeš učiniti i više nego što tražim"

"Ako, dakle, mene smatraš za druga, primi njega kao mene!" (Filemonu 1,17)

Pavao je mogao Filemona podsjetiti na njegovu kršćansku dužnost, ali se radije poslužio jezikom molbe: "Pavao, starac, a sada i sužanj Krista Isusa. Molim te za svog sina koga rodih u okovima, za Onezima, koji ti je negda bio nekorisan, a koji je sada i tebi i meni vrlo koristan."

Apostol je molio Filemona da, s obzirom na Onezimovo obraćenje, pokajanog roba primi kao vlastita sina i da mu pokaže takvu ljubav da odluči ostati kod svojeg nekadašnjeg gospodara, "ne više kao rob, nego više od roba, kao dragi brat". Izrazio je želju da zadrži Onezima kao onoga koji bi mu služio u njegovim okovima kao što bi to učinio sâm Filemon. ...

Apostol je dobro znao kako gospodari strogo postupaju sa svojim robovima, a isto je tako znao da je Filemon bio vrlo razbješnjen zbog ponašanja svojeg roba. Pokušao mu je pisati tako da pobudi njegove najdublje i najnježnije kršćanske osjećaje. Obrativši se, Onezim je postao brat u vjeri. ...

Pavao je dragovoljno predložio da preuzme Onezimov dug kako bi krivac bio pošteđen sramotne kazne i opet uživao prednosti koje je prokockao. "Ako, dakle, mene smatraš za druga", pisao je Filemonu, "primi njega kao mene! A ako te je u čemu oštetio ili ti što duguje, to unesi u moj račun. Ja, Pavao, potpisujem vlastoručno, ja ću platiti."

Kako je ovo vjerna ilustracija Kristove ljubavi za grešnika koji se kaje! Rob koji je prevario svoga gospodara nije imao ništa za nadoknadu. Grešnik koji je Bogu ukrao godine službe nema čime platiti svoj dug. Isus posreduje između grešnika i Boga. ...

Nakon što je ponudio da će preuzeti Onezimov dug, Pavao je podsjetio Filemona koliko je sâm silno dužan apostolu. Dugovao mu je sebe sama jer je Pavao bio sredstvo njegova obraćenja. A onda je nježnim, ozbiljnim riječima pozvao Filemona da, kao što je darežljivo okrijepio svete, okrijepi duh apostolu time što će mu dati povod za radost. "Posve uvjeren u tvoju poslušnost," dodao je, "ovo ti pišem, znajući da ćeš učiniti i više nego što tražim." — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 287,288)

14. lipnja 2025.

Robovi i vlasnici — jedno u Kristu

“Gdje je Duh Gospodnji, ondje je sloboda.” (2. Korinćanima 3,17)

Pavlovo pismo Filemonu pokazuje kako je Evandjelje utjecalo na odnos između gospodara i roba. Robovlasništvo je bilo ustaljena ustanova u cijelom Rimskom Carstvu pa su se u crkvama za koje je Pavao radio nalazili i robovlasnici i robovi. U gradovima u kojima je broj robova često bio veći od broja slobodnog pučanstva, smatralo se nužnim da postoje vrlo okrutni zakoni kako bi ih se držalo u pokornosti. Bogati Rimljanin često je imao stotine robova raznih staleža, narodnosti i zvanja. Budući da je potpuno vladao dušom i tijekom ovih bespomoćnih stvorenja, mogao ih je kazniti svakom mogućom kaznom. Ako se tko od njih za odmazdu ili u samoobrani usudio dignuti ruku na svoga gospodara, cijela obitelj prijestupnika mogla je biti nečovječno žrtvovana. Najmanja pogreška, nezgoda ili nemar često su kažnjavani bez milosti.

Neki gospodari, čovječniji od drugih, bili su mnogo popustljiviji prema svojim robovima, ali golema većina bogatih i uglednih robovlasnika, prepuštajući se bez obuzdavanja požudi, strasti i nagonima, učinila je robove bijednim žrtvama samovolje i tiranije. Cijeli taj sustav bio je beznadno ponižavajući.

Apostolov posao nije bio da samovoljno ili preko noći mijenja ustanovljeni društveni poredak. Takav bi pokušaj spriječio uspješno napredovanje Evandjelja. Ali je iznio načela koja su udarala u sam temelj robovlasništva i koja će, ako se provedu, sigurno potkopati cijeli sustav. “Gdje je Duh Gospodnji, ondje je sloboda.” (2. Korinćanima 3,17) Kad se obratio, rob je postao ud Kristova tijela i kao takvog njegov ga je gospodar trebao voljeti i s njim postupati kao s bratom jer je sa svojim gospodarom sada bio subaštinik Božjih blagoslova i prednosti što ih donosi Evandjelje. S druge strane, robovi su trebali vršiti svoje dužnosti. ...

Kršćanstvo stvara čvrstu vezu jedinstva između gospodara i roba, kralja i podanika, propovjednika Evandjelja i poniženog grešnika koji je u Kristu očišćen od grijeha. Oni su oprani istom krvlju, osnaženi istim Duhom i postali jedno u Kristu Isusu. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 288,289)

21. lipnja 2025.

Velika pobjeda za Evandjelje

“Ali riječ Božja nije okovana” (2. Timoteju 2,9)

Evandjelje je uvijek bilo najuspješnije među nižim društvenim slojevima. “Koji ste pozvani... nema vas ni mnogo na ljudsku mudrih, ni mnogo moćnih, ni mnogo plemenitih.” (1. Korinćanima 1,26) Od Pavla, siromašnog sužnja bez prijatelja, nije se moglo očekivati da će uspjeti privući pozornost bogatih i uglednih rimskih građana. Njih je privlačio porok svojim zavodničkim sjajem i držao ih robovima po vlastitoj volji. Ali među radom iscijedenim, gladnim žrtvama ugnjetavanja, čak i među jadnim robovima, mnogi su s radošću slušali Pavlove riječi i vjera u Krista donijela im je nadu i mir koji su ih krijepili u nevoljama njihovog usuda.

Ali iako je apostol počeo djelovati među skromnima i poniženima, njegov se utjecaj širio dok nije dopro i na sâm imperatorov dvor. U ono je vrijeme Rim bio središte svijeta. Oholi carevi izdavali su zakone za gotovo sve zemlje svijeta. Car i dvorani ili nisu znali za skromnog Nazarećanina ili su na Njega gledali s mržnjom i porugom. A ipak je u manje od dvije godine Radosna vijest našla put iz skromnog zatvorenikovog stana do imperatorovih dvorova. Pavao je bio u okovima kao zločinac, ali “riječ Božja nije okovana” (2. Timoteju 2,9).

U prijašnjim godinama apostol je s velikom uvjerljivošću javno naviještao Kristovu vjeru, a znaci i čuda nepogrešivo su dokazivali božanski karakter njegovog rada. Plemenitom čvrstinom stajao je pred grčkim mudracima i svojim znanjem i rječitošću ušutkao argumente ohole filozofije. S neskrivenom hrabrošću stajao je pred kraljevima i upraviteljima i govorio im o pravednosti, umjerenosti i budućem sudu, dok oholi vladari nisu zadrhtali kao da već vide užas Božjeg dana.

Takve prilike sada nije imao apostol zatvoren u stanu gdje je mogao naviještati istinu samo onima koji bi ga potražili. Nije imao, kao Mojsije i Aron, božanski nalog da izide pred razuzdanog kralja i da ga u ime velikog JA JESAM ukori za okrutnost i ugnjetavanje. Ali upravo u to vrijeme, kad je glavnom zastupniku naizgled bio zabranjen javni rad, izvojevana je velika pobjeda za Evandjelje; od samih kraljevih ukućana neki su se pridružili Crkvi. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 290,291)

28. lipnja 2025.

Na rimskom dvoru

“Ali, braćo, želim da vi znate da je moj položaj veoma mnogo pripomogao širenju Radosne vijesti.” (Filipljanima 1,12)

Nigdje nije moglo biti neprikladnijeg ozračja prema kršćanstvu nego na rimskom dvoru. Činilo se da je Neron iz svoje duše uklonio posljednji trag božanskog, pa čak i ljudskog, tako da je nosio obličje Sotone. Njegovi službenici i dvorani bili su uglavnom istog karaktera — žestoki, podli i pokvareni. Prema svemu moglo se zaključiti da je kršćanstvu nemoguće naći uporište na Neronovu dvoru i u njegovoj palači.

No u ovom slučaju, kao i u mnogim drugima, potvrđena je istinitost Pavlove tvrdnje da je oružje u ovoj borbi “božanski jako za rušenje utvrda” (2. Korinćanima 10,4). Čak su i u Neronovom kućanstvu zadobiveni trofeji križa. Od zlih poslužitelja još goreg cara pridobiveni su obraćenici koji su postali sinovi Božji. Oni nisu bili tajni, već javni kršćani. Oni se nisu stidjeli svoje vjere.

A kako je kršćanstvo uspjelo ući i naći čvrsto uporište tamo gdje nije imalo izgleda da bude primljeno? U Poslanici Filipljanima Pavao pripisuje svojem sužanjstvu uspjeh u zadobivanju obraćenika na vjeru iz Neronova kućanstva. Bojeći se da bi mogli pomisliti kako njegovo stradanje prijeći napredak Evandjelja, on ih je uvjeravao: “Ali, braćo, želim da vi znate da je moj položaj veoma mnogo pripomogao širenju Radosne vijesti.” (Filipljanima 1,12)

Kad su kršćanske crkve prvi put čule da Pavao namjerava posjetiti Rim, očekivale su veliku pobjedu Evandjelja u tom gradu. Pavao je odnio Radosnu vijest u tolike zemlje; naviještao ju je u velikim gradovima. Zar ovaj junak vjere ne bi mogao uspjeti u zadobivanju duša za Krista čak i u glavnom gradu svijeta? No nade vjernika su se izjalovile kad su dočuli da je Pavao odveden u Rim kao sužanj. Nadali su se da će vidjeti kako će se Evandjelje, kad jednom bude ustoličeno u ovom velikom središtu, brzo proširiti među sve narode i postati prevladavajuća sila na Zemlji. Kako je sad veliko bilo njihovo razočaranje! Ljudska su očekivanja propala, ali nije i Božja namjera. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 291,292)

Bog nas je pozvao i ovlastio da u našim svakodnevnim druženjima s ljudima promičemo Njegovu ljubav i širimo Radosnu vijest o spasenju od grijeha i vječnom životu.

Prema svojem obećanju, Isus dolazi poraziti zlo; On će obnoviti Zemlju i uspostaviti svoje kraljevstvo u kojem će spašeni živjeti zauvijek.

Prenesimo spoznaju o tome svakome do koga nam je stalo — poznatim i nepoznatim ljudima, pomažući se dostupnim knjigama, časopisima, traktatima, cd-ima i dvd-ima, internetskim izvorima, proučavanjem Biblije s pojedincima ili u malim skupinama.

Pozivajmo ljude na biblijska predavanja, evangelizacije, tribine, koncerte, na uključivanje u Dopisnu biblijsku i Dopisnu zdravstvenu školu, na humanitarne akcije te na zdrav, osmišljen i ispunjen život.

www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com